

FÁBIÁN JUDIT

Ahogy mindig

– Rémes vagy, ébredj már, ne aludj nyitott szájjal! – kiáltotta kétségbeesetten Rudolf, élettársának álmát kettéfűrészelve. – Minden utas minket néz... mintha egy hullával lennénk egy térben... kritikán aluli...

Elvira (kerek tizenöt éve élt Rudolf oldalán) unottan bámult a férfitra és a többi hat meggémberedett utasra, majd újabb, szundikálásra alkalmas testhelyzetet keresett és melegítőjébe fúrta arcát.

Minden évben kettesben utaztak a tengerre: kikapcsolódás, nyugalom, unalom, gyermek nélkül...

Elvira beletörődött a helyzetbe, Rudolf pedig úgysem veszi észre hogy szeme könnyes, ha újszülöttet lát. Persze sajnálja, tiszta szívből, ahogy mondani szokta, de neki már van, három... akkor minek utánajárni, ha a Fennvaló így akarta, ásítózott folyton.

Elvira ennek ellenére természetesen alaposan kivizsgáltatta magát, és mint kiderült, abszolút alkalmas az anyaságra. Az elmúlt pár évben nem is beszéltek már a témáról.

*

Rudolf érintőképernyős telefonjáról zenét hallgatott, fülhallgatóval próbálta kizárni a külvilágot, elfelejteni, hogy nincs helye kinyújtani a lábát.

Tadam-tadam, tadam-tadam, kontrázott a vonat Eric Clapton zenéjére, amit a rossz fülhallgató miatt a többi utas is élvezhetett.

Elvira felébredt a hangzavarra:

– A zene jó, de mindenki hallja... hiába tetted fel a fülhallgatót.

– Mi a baj? – értetlenkedett Rudolf, majd legyintett és tovább élvezte a slágereket.

Másfél óras késéssel érkeztek az üdülőhelyre, Uránuszra. Taxiba ültek, egy perc sem telt bele, a kocsit megállt a Hűs-Hotel szép, magas, fehér épülete előtt. Eddig minden évben ugyanabba a szállodába mentek, de Elvira most talált egy olcsó ajánlatot a neten, rávette Rudolfot, fogadják el.

Beléptek, köszöntek. Semmi válasz.

Nyalka, zselézett göndör hajú recepciós ült munkába merülve a hotel előcsarnokában.

FÁBIÁN JUDIT (1978, Nagyváradi német-angol szakon végezte egyetemi tanulmányait. Versei és prózái váradi napilapban, egri irodalmi folyóiratban, antológiában jelentek meg. Önálló kötete: Edzés kábelben (Éden Művészeti Hálózat – Lícium-Art, 2015).

– Itt vannak a papírok, minden, ami kell – vette át a szót Elvira.

A recepció gépiesen futotta át a papírköteget:

– Nincs kész a szobájuk, még legalább két óra, a takarítónők keményen dolgoznak.

– Huszonhárom órája utazunk... Letusolnánk...

– Nézzék, itt hagyhatnak minden csomagot, az étterem kétszáz méterre van, csak egyenesen előre!

Elvira fáradtan pillantott Rudolfra, aki szúrós tekintettel nézte a recepcióst, de nem szólt egy szót sem.

Az asszonyka vette a papírokat, elrohant megkeresni az éttermet. Be volt zárva. Kopogott.

Testes, szimpatikus idős hölgy vette el tőle a panziós ellátásról szóló dokumentációt.

– Jó, kifizették a nyolc napot... számla rendben... de hol a szobautalvány?

– Ott kell lennie – simított végig izzadt homlokán Elvira.

– Nincs itt! Kornél biztos megint nem készített fénymásolatot, az eredetit pedig magánál tartotta, utalvány nélkül sajnos nem lehetnek itt! – csapta le dühösen a papírokat az idős hölgy. – Elegem van!

Golyóstollat ragadott, hogy pár sort az egyik lapra firkantson.

– Vigye vissza neki ezt a levelet, mondja meg, hogy Mária néni üzeni, ne spóroljon a fénymásolóval, tudja mindenki, hogy nem romlott el!

Elvira korgó gyomorral kóválygott vissza a hotelbe.

Rudolfot tajtékzó homlokkal, szikrázó szemekkel, a recepcióssal farkaszemet nézve találta az előcsarnokban. Mondta a magáét Kornélnak, aki már védőoltást kaphatott az efféle kirohanásokra, meg sem rezzen, robothangon védekezett.

– Menjünk enni, Elvira!

– Nem, még nem lehet, nem vittem az étterembe az utalványt, nem tudtam elintézni...

– Mi van?? Mégis hogy felejthetsz el mindig mindent?! Ez volt az utolsó közös utazásunk! – kiabálta Rudolf.

– De... – próbált védekezni Elvira, de nem jöttek a szavak. A többi ott várakozó turista szánakozva nézte. Odanyújtotta Kornélnak Mária éttermi levelét.

– Na, majd válaszolok én erre a levelére! – dohogott Kornél, s már nyúlt a toll után, majd meggondolta magát és a fénymásolóhoz ment.

Elvira visszaszaladt az étterembe a papírlappal, mindent elintézett, mehettek vacsorázni.

Öt széket találtak az asztaluk körül. Épp falatoztak, amikor egy háromtagú család, köztük egy testes hölgy, telepedett melléjük. Ők is ezt az asztalt kapták...

Rudolf néhány percig összeszorított fogakkal várt a menüre, majd felpattant, és elrohant. Felhívta Elvirát az utcáról, megkérte, csomagoltassa be a vacsoráját.

*

A fiatalasszony egyedül úszkált a tengerben, matracként ölelték a langyos habok. Minden évben megfogadott valamit a hullámoknak, elszégyellte magát, amikor eszébe jutott előző évi fogadalma.

– Az idén lesz erőm, lennie kell, annyi minden összegyűlt.

Utolsó nap odaállt Rudolf elé:

– Nem megy ez. Nekem gyerek kell! Hazamegyek a szüleimhez, kiadom a garzont, te is menj egyenesen édesanyádhoz.

– Rendben! Váljunk el barátságban, ahogy értelmes emberek teszik – felelte unottan Rudolf, aztán hazáig hallgattak.

A garzonba érve Rudolf a tévé elé ült, Elvira a számítógéphez.

Újabb és újabb alkony szürkítette tömbházuk falait.

Ahogy mindig...

Fotók félhomálya

*Nagymama elcsitítja
az alkonyatot a szobában, az alkonyt, ami
bágyadt-szürkén, lustán nyúlik el,
fekszik a garzon csendjében.
Nem ereszkedik alább,
míg a családi fotókat nézegetjük.
A szürkület kíméletesen simítja el,
kozmetikázza a fényképek kráter-ráncait.
Egy ernyedő napsugár utolsó hajrája:
ablaküvegen megtört sugara
hegeszti össze a képek repedéseit,
kohéziója az emlékezet.
Lassan előhívott emlékek súlytalanságában
lebeg az alkonyat.
Amikor mégis megadja magát a sötétségnek,
nem moccanunk,
képzeletünk szolgája a szó,
a villanyfény, mint sötétkamrában
fotósok átka,
szétfoszlatja a további emlékelőhívást.*

Gyászol a hét

Nem írok üzenetet Neked.
Hétfévégén felizzott akarat hűl ki
az irodai teáscsésze hétfői álpirosában.
Műszínpelszín a hétfőn.
Teám festékanyagaiban fuldokló ötlet-parányok.
Minden tervem gúzsba köti a Kedd.
Várom, hogy írj.
A Szerda: rozsdá. Korróziója a hétnek.
Sem előre, sem hátra nem moccan az elme,
tudom, ezért nem írsz.
Fájdalmam nyikorog a számítógép
zajos ventilátorában.
A Csütörtök – Péntek-mágnes.
Irodaasztalon, fekete mobil-kijelzőn
gyászol a hét.
Meg nem írt üzeneted:
telefon-vázban tetem.